

lærerembederne vil lade de Fortrinligere af dem rykke op til Overlærere, saa skulde det dog være besynderligt, at Ministeren, idet han kunde gjøre det for en Fjerdedeel af samtlige Overlærerembeder, skulde for de tre Fjerdedeles Vedkommende være bunden til Folk, som havde en bestemt Examen. Jeg kan saaledes ikke see, at der kan være nogen tilstrækkelig Grund til at stemme imod Forslaget under Nr. 20. — Om de øvrige Forslag har jeg for Diebliffet ingen Bemærkninger at gjøre.

Tscherning: Hvad Forslaget under Nr. 20 angaaer, skulde jeg næsten troe, at den ærede Minister ikke har opfattet det rigtigt, thi det paalægger ikke Ministeriet nogen Pligt til ikke at tage Hensyn til Examen, men frigjør Ministeriet fra den mulige Tvang. Ministeriet, har den ærede Minister sagt, er nu ingen Tvang undergivet, eftersom det i de enkelte Tilfælde kan gaae udenfor Reglen, men naar det i de enkelte Tilfælde kan gaae udenfor Reglen, flages der jo ved denne Bestemmelse ikke andet Nytt, end at der fra Lønningsstandpunktets Side ikke vil fremkomme nogen Indsigelse, om der end siadig blev vejet bort fra Reglen. Ministeren beholder det samme Herredømme over Sagen, og kan sige til Ansøgeren: jeg vil ikke ansætte Dig, da Du ikke har de Egenflaber, som jeg fordrer. Det er altsaa kun en Frigjørelse, Regjeringen faaer fra hvad der ellers kunde antages at være bindende med Hensyn til det Forhold, hvori Lønningsloven stillede sig til de Regler for Ansættelsen, som tidligere have været gjorte gjældende.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Dersom den enkelte Minister var sig bevidst, at han i en lang Fremtid skulde vedblive at indstille til Embedernes Besættelse, var det vistnok en anden Sag, men jeg har ved denne og flere Replikker bemærket, at hvad der for mig er Hovedsagen, er ikke blevet opfattet af de ærede Talere, der have yttret sig imod mig. Jeg kan ikke Andet end i enhver bestaaende Lov see et Vidnesbyrd om, hvorledes den paagjældende Institution opfattes i Folkets almindelige Liv. Derfor er det mig af Vigtighed, at der i Loven om Ud-

gang til de høieste Embeder ved de lærde Skoler er angivet, at den, der skal kunne beskæde et saadant, skal have den lærde, den klassiske Dannelse. At man i Erfaringens Verden i det Enkelte kan finde Grund til at afvige deraf, bethder Intet, hvorimod det almindelig udtalte Princip, den Grundsætning, som skal anvendes paa de Embeder, som skulle bære det klassiske lærde Præg, er af Vigtighed i den borgerlige Ordning af Sagen, — og det er fra den Side betragtet, at jeg undslaaer mig for at paatrykke bort lærde Skolevæsen den Karakter, at ikke længere den klassiske Dannelse skal staae som det væsentlig betegnende Træk i dets Virksomhed og Ordning. Det er fra et ganske lignende Standpunkt, at jeg har udtalt mig saa stærkt imod Forslaget angaaende Metropolitan skolen. Jeg troer at have tilstrækkelig bemærket, at jeg i det Forslag, om ikke ved denne Skole at ansætte nogen Lærer fast, seer noget Mere end den blotte Gjerning: at konstituere istedetfor at ansætte; jeg seer deri en Bestemmelse om Skolens Medlæggelse, som det ogsaa udtrykkelig er udtalt. Nu beder jeg bemærke, hvad jeg ogsaa, da det indbragte Lovforslag om Metropolitan skolens Medlæggelse var for, stærkt fremhævede, at dens Medlæggelse, hvorom jeg i en Bestemmelse som den her foreslaaede seer et bestemt Forbud, er med det Samme at stemple alle andre lærde Skoler i Landet som en blot Nødhjælp, der skulde falde bort saa snart som muligt. Det er fra den Side, jeg har sat mig saa stærkt imod Forslaget om, at der ikke maatte ansættes faste Lærere ved Metropolitan skolen, idet jeg deri seer ikke blot den enkelte Skoles Skæbblomstren, men dens Ruin, og en Betegnelse af, at den danske Stats-Ordning ikke længere anseer de offentlige lærde Skoler som Noget, der skal eksistere i Landet, men kun, jeg gjentager det, som en Nødhjælp, man blyder de enkelte Byer, der ere saa uheldig situerede eller saa fattige, at de ikke selv ere istand til at sørge for Undervisningen. Hvorvidt Metropolitan skolen vilde have Gavn eller Skade af ikke at faae lutter faste Lærere, er et andet Spørgsmaal, som først Erfaringen kan vise; men jeg kan umulig gaae ind paa den Betragtning, at Ministeren skulde faae den største Frihed til at gjøre den til den